

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

34 C 61/2005 – 181

Městský soud v Praze rozhodl soudcem JUDr. Martinem Valehrachem v právní věci žalobkyně: D. D . , nar. xxx, bytem xxx, zast. advokátem: JUDr. František Vyskočil, se sídlem Praha 1, Voršilská 10, proti žalovanému: **WAX MUSEUM PRAGUE,s.r.o.**, se sídlem Ostrovní 2064/5, Praha 1, IČ: 25 07 55 51, o **100.000,- Kč s příslušenstvím**,

t a k t o :

I. Žalovaný je **p o v i n e n** zaplatit žalobkyni částku 50.000,-Kč s 2% úrokem z prodlení od 4. 1. 2005 do zaplacení, to vše do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.

II. Žaloba, aby žalovaný byl uznán povinným zaplatit žalobkyni dalších 50.000,-Kč s příslušenstvím, se **z a m í t á .**

III. Žaloba, aby žalovaný byl uznán povinným sdělit žalobkyni údaje o původu neoprávněně zhotovených napodobenin díla a totožnosti osob, které se neoprávněného zhotovení napodobenin zúčastnily, se **z a m í t á .**

IV. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

V. Oba účastníci jsou **p o v i n n i** zaplatit České republice na účet Městského soudu v Praze na náhradě nákladů řízení polovinu nákladů ve výši 7.980,- Kč, tj. **každý 3.990,- Kč**, do tří dnů o právní moci tohoto rozsudku..

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou došlou soudu dne 21. 4. 2005 se žalobkyně, jako univerzální dědička prof. ak. soch. J. H., a tedy i nositelka majetkových práv autorských k autorským dílům prof. ak. soch. J. H., který byl autorem sochy Xxx, resp. jak bylo později žalobkyní upřesněno výtvarného díla vyjádřeného prostřednictvím sochy Xxx, která je známa z filmů Xxx, Xxx. Vůči žalovanému se domáhá autorskoprávních nároků, a to z důvodu, že zjistila, že žalovaný, který od roku 1997 provozuje Muzeum voskových figurín v Mostecké ulici 18 a od 21.6.1999 Museum voskových figurín na hradě Karlštejn, užívá napodobeniny sochy Xxx od J. H., a to vystavením napodobeniny voskové figuríny v Mostecké ulici v Praze, kde je socha Xxx součástí expozice, vystavení napodobeniny v areálu muzea v Karlštejně u restaurace před vstupem do muzea a výrobou a rozšiřováním pohlednic, na které jsou fotograficky zachyceny napodobeniny sochy Xxx. Žalobkyně má zato, že užití výtvarné dílo J. H. vyjádřeného prostřednictvím sochy Xxx, která je známa z filmů Xxx, Xxx, (dále též jen „Dílo“) ze strany žalovaného je neoprávněné, neboť žalovanému k užití neudělila svolení (licenci) a oprávnění k užití Díla pro žalovaného nevyplývá ani ze zákona, proto žalobkyně se domáhá vydání bezdůvodného obohacení dle § 40 odst. 3 autorského zákona č. 121/2000 Sb. (dále jen a.z.) ve znění v době podání žaloby, tedy dvojnásobku obvyklé odměny v době neoprávněného užití díla a nároku dle § 40 odst. 1 písm. c) a.z., tedy sdělení údajů o původu neoprávněně zhotovené napodobeniny a totožnosti osob , které se na neoprávněném zhotovení zúčastnily. Dle názoru žalobkyně obvyklá odměna v období od 20. 4. 2003 do data podání žaloby byla částka 50.000,- Kč, požaduje dvojnásobek uvedené částky.

Žalovaný se k věci nejprve vůbec nevyjádřil a později sdělil, že navrhuje zamítnutí žaloby, a to z důvodu, že ani jedna z vystavených soch nebyla kopií ani napodobeninou sochy Xxx podle Díla, nýbrž šlo o vlastní umělecké vyjádření postavy Xxx osobami, které vystavené sochy umělecky vytvářely, že mu není známo, že by při tvorbě vystavených soch měly osoby, které je vytvářely k dispozici původní sochu či návrhy s Dílem, které vytvářel J. H.. Dále ze sdělení žalovaného ve spojení s předžalobní korespondencí vyplynulo, že žalovaný si při budování muzea voskových figurín objednal kompletní realizaci interiéru pro Palác Rapid (následně přemístěno do Mostecké) včetně rekvizit, mezi které patřila i socha Xxx, u ak. arch. D. N., který celou expozici žalovanému předal a prodal se všemi právy. Z předžalobního vyjádření žalovaného vyplynulo, že z celého muzea byly zhotoveny pohlednice všech figurín, v počtu 500 kusů od každé figuríny, které se prodávaly za 5,- Kč včetně DPH. Pokud jde o sochu, která byla vystavena na Karlštejně, žalovaný na svou obranu uvedl, že ji získal koupením celé expozice od jiné společnosti (Panoptikum Praha,a.s.), která byla v konkurzu. Z předžalobní korespondence vyplynulo, že neprodané pohlednice se sochou Xxx byly vyřazeny z prodeje, že žalovaná byla ochotna zaplatit 5.000,- Kč a figuríny

Xxx odstranit, což se i stalo a v době rozhodování již žádná ze soch neexistovala (socha z Karlštejna byla zlikvidována již před podáním žaloby). Žalovaný dále uvedl, že v Rapidu byla socha rok, pak byla přesunuta do Mostecké, kde byla asi rok, rok a půl a že socha na Karlštejně byla vystavena zhruba půl roku.

V projednávané věci bylo již jednou rozhodnuto soudem prvního stupně, toto rozhodnutí bylo odvolacím soudem zrušeno. Vrchní soud v Praze jako soud odvolací ve svém usnesení ze dne 27. 5. 2008, č.j. 3Co 4/2008-74 zdůraznil, že před soudem prvního stupně se má vyjasnit především, k jakému dílu se žalobkyně domáhá ochrany, když žalobkyně nejprve tvrdila, že J. H. byl autorem sochy, současně odkazovala na titulky, které J. H. uváděly jako autora návrhu sochy a nikdy netvrdila, že „sochu“ sám vyrobil a tvrzení o autorství se tak zřejmě týkalo vytvoření výtvarného návrhu na předmětnou sochu, podle kterého byla socha vyrobena. Dále odvolací soud poukázal, že pokud jde o osobu autora návrhu, je na místě vycházet z ust. § 6 a.z (domněnka autorství), a že pro případnou odpovědnost za tvrzený zásah do autorských práv a rozhodný předpis je rozhodné, kdy došlo k vzniku právního vztahu účastníků a odkázal na ustanovení § 106 odst. 1 a.z.

Soud prvního stupně se poté, co odvolací soud jeho první rozhodnutí zrušil, soustředil na vyjasnění otázky, k jakému autorskému dílu se žalobkyně žalobou domáhá ochrany, dále na otázku, zda socha z filmů Xxx, Xxx je vyjádřením předmětného díla a jaký vztah je mezi sochami vystavenými (a tiskově formou pohlednic reprodukovány) žalovaným a filmovou sochou, potažmo Dílem.

Soud předtím, než poprvé ve věci rozhodl, provedl důkaz potvrzením OS Praha 2 z 30.1.2002, výpisem z obchodního rejstříku žalované, výstupy z internetových stránek žalované, dopisem zástupce žalobkyně z 16.3.2005, fotokopii článku z Nedělního Blesku z 9.1.2005, fotokopii pohledů, na kterých je socha Xxx, kopií dopisu Mgr. M. M., z právního oddělení Dilia z 1.11.2004, vyjádřením žalované z 13.6.2005, dopisem Národního filmového archivu z 2.10.2003 s přílohou, dopisem JUDr. J. S., ředitele Dilia z 15.11. 2005, dohodou o narovnání mezi žalobkyní a Barrandov studio,a.s., podepsanou 2. resp. 7.11.2005, mailovou korespondencí soudu se zástupci Barrandov studio ,a.s., protokolem o místním ohledání ve fundusu Barrandov studia, a.s, výsledkem svědka J. M., ředitele fundusu, fotografiemi, které byly pořízeny soudem při místním ohledání, přílohami žalobkyně, licenční smlouvou uzavřenou mezi žalobkyní a Skalka Praha, s.r.o., materiálem s názvem “WAX MUZEUM Praha , česká historie“, kopií stati A. P. Xxx v Českém umění, materiálem podepsaným PhDr. A. P., jako kurátorem výstav Židovského muzea v Praze z 18.7.2005, kopií znaleckého posudku dr. Jiřího Dvorského z 1.8.2005, výstupy z internetových stránek z 25. 2.2005 a originálními korespondenčními lístky se sochami Xxx. Dále byl proveden důkaz přehráním úvodních titulků z videokazety s filmem Xxx, Xxx, kterou v roce 1994 vydal Film Export Home Video, s.r.o.

Poté, co odvolací soud první rozhodnutí soudu zrušil, doplnil soud dokazování výsledkem svědkyně Mgr. H. P., zaměstnankyně DILIA, dále (částečně opakovaně) listinami poskytnutými agenturou DILIA: rozhodnutím státního notářství č.j. 2 D 104/83, potvrzením Státního notářství pro Prahu 2 ze dne 5. 4. 1983, potvrzením ze dne 30. 1. 2002, materiálem podepsaným PhDr. A. P., jako kurátorem výstav Židovského muzea v Praze z 18.7.2005, kopií znaleckého posudku dr. Jiřího Dvorského z 1.8.2005, kopií licenčních smluv mezi žalobkyní zastoupenou agenturou DILIA a a) XXX Film. s r.o. z 12. 9. 2003, b) a Skalka Praha, s.r.o. ze dne 1. 11. 2004, c) a CET 21, spol. s r.o. ze dne 16. 12. 2004, d) a CET 21, spol. s r.o. ze dne 18. 3. 2005, e) a Česká produkční 2000, a.s. ze dne 18. 3. 2005, f) a

TIPTOP ART + TRAVEL AGENCY spol. s r.o. ze dne 27. 6. 2005, g) a Barrandov Studio a.s. ze dne 1. 7. 2005, h) a Barrandov Studio a.s. ze dne 1. 7. 2005, ch) a MUDr. M. K. ze dne 16. 1. 2006, i) a Xxx Film s.r.o. ze dne 20. 5. 2008, j) a Nadačním fondem „Jičín – město Pohádky“ ze dne 7. 8. 2007, dohodou o narovnání mezi žalobkyní zastoupenou agenturou DILIA a Barrandov Studio a.s. ze dne 7. 11. 2005, dále vyslechl svědka ak. arch. D. N., provedl důkaz znaleckým posudkem VŠUP a výsledkem pověřeného pracovníka VŠUP v Praze prof. ak. soch. K. G., výsledkem svědka ing. arch. J. Z., knihou : Xxx Xxx a Xxx , nakladatelství Euromedia Group, k.s., 2005.

Výše uvedenými důkazy má soud osvědčeno, že žalobkyně je jedinou dědičkou majetku zůstavitele J. H., který zemřel xxx a že na ni přešla i majetková autorská práva k dílům zůstavitele a tedy i právo dílo užit včetně oprávnění svolit k užití jinému, žalovaná společnost má v předmětu podnikání m.j. organizování , provozování výstav, jako taková provozuje, resp. provozovala Muzea voskových figur pod hradem Karlštejnem a Mostecké ulici v Praze, kde jsou resp. byly vystaveny sochy Xxx, tedy postavy, kterou měl dle báje vytvořit Xxx, kterého si různí umělci představovali různě, což je doloženo statí PhDr. A. P. z Židovského muzea v Praze.

Výše uvedenými důkazy, jmenovitě knihou Xxx Xxx a Xxxův , svědeckou výpovědí ing. arch. J. Z., výsledkem znalce prof. ak. soch. K. G. a v jejich spojení pak i titulky filmu Xxx, a při aplikaci zákonné domněnky autorství podle ustanovení § 6 a.z. má soud dále za osvědčené, že socha Xxx vystupující ve filmu Xxx, Xxx, je trojrozměrnou rozmnoženinou (hmotným vyjádřením) výtvarného díla, jakožto nehmotného statku, autora J. H., který dílo vytvořil a osobně vyjádřil (objektivizoval) jak formou dvojrozměrných nedochovaných skic, tak formou trojrozměrného modelu zachyceného v knize Xxx Xxx a Xxxův , originalitu díla má soud za osvědčenu i znaleckým posudkem č.j. VŠUP 1288/2009 Vysoké školy umělecko průmyslové v Praze ze dne 12. 11. 2009, jakož i posouzením PhDr. A. P., kurátora výstav Židovské muzeum v Praze ze dne 18. 7. 2005 a ze znaleckého posudku doc. dr. Jiřího Dvorského ze dne 1. 8. 2005. Skutečnost, že J. H. nevyrobil konkrétně sochu filmového Xxx, nepovažuje soud po doplněném dokazování za podstatné, neboť z provedených důkazů považuje za osvědčené, že socha filmový Xxx, jakožto hmotný statek (věc) je vyjádřením díla J. H. bez tvůrčího zpracování třetí osobou, je vyrobenou rozmnoženinou díla J. H. (tak jako např. budova je rozmnoženinou autorského díla architektonického, aniž by se požadovalo, aby ji autor – architekt vystavěl). Soud navíc podotýká, že žalovaný ve svém závěrečném návrhu výslovně uvedl, že tuto otázku ani nezpochybňuje.

Vzhledem k tomu, že soud vzal v řízení za prokázané, že socha Xxx vystupující ve filmu Xxx, Xxx je vyjádřením autorského díla J. H., zaměřil se na vztah mezi (podobou) filmové sochy Xxx a podobou soch, které vlastnil žalovaný a užil je vystavením a rozmnožování a rozšiřování na fotografii formou pohlednic. Ze znaleckého posudku Vysoké školy umělecko průmyslové v Praze ze dne 12. 11. 2009 a návazným výsledkem pověřeného pracovníka znaleckého ústavu VŠUP v Praze prof. ak. soch. K. G., vzal soud za prokázané, že sochy vystavené žalovaným v Paláci Rapid, potažmo v Mostecké a na Karlštejně nejsou věrnými kopiemi Xxx užitého ve filmu, dále vzal za prokázané, že jde o vyjádření postavy Xxx způsobem, kdy jsou užity charakteristické prvky ze sochy z filmu, přičemž Xxx z expozice se podobá Xxxu z filmu v celkovém pojetí, tedy v monumentalitě, siluetě, pokusu o jednoduchou modelaci, i v detailech, např. sešňorované puklina, a že tedy jde o stylizace či nápodoby filmové sochy. Ze znaleckého posudku VŠUP i výpovědi znalce vzal soud dále za osvědčené, že filmový Xxx v povědomí veřejnosti zdruhověl a jeho podoba výrazně vytěsnila předchozí ztvárnění Xxx jako chlapa, veřejnost novodobě mýtickou postavu Xxx v zásadě

ztotožňuje s jejím filmovým vyjádřením, tedy originální podobou, kterou mu dal J. H.. Pokud jde o šém, z výpovědi znalce vyplynulo, že tento shodný znak není tak podstatný, neboť ten již vychází ze samotné legendy, ve které je zmiňován.

Z licenčních smluv k důkazu provedeným vzal soud za prokázané, že odměna za užití (věrné) kopie Díla se pohybuje řádově v tisících až desetitisících, přičemž konkrétně z licenční smlouvy se Skalka Praha, s.r.o. ze dne 27. 10. 2004 soud zjistil, že byla sjednána roční licenční odměna, která zahrnovala i vystavování ve zpracované i nezpracované podobě, ale i řadu dalších užití v neomezeném množství, v prostorách xxx, ve výši 25.000,- Kč ročně, současně ze smlouvy s TIPTOP ART + TRAVEL AGENCY spol. s r.o. ze dne 27. 6. 2005 a smlouvy s Nadační fond „Jičín – město pohádky“ ze dne 7. 8. 2007 zjistil, že jednorázová krátkodobá (několikahodinová) licence k vystavení pronajaté sochy Xxx byla sjednána ve výši 5.000,- Kč.

Pokud jde o dobu vzniku a trvání odpovědnostního vztahu účastníků, z něhož mají plynout uplatněné nároky, soud vycházel z tvrzení žalobce v žalobě, které žalovaný svým vyjádřením při ústním jednání dne 14. 5. 2009 podpořil a učinil tak v zásadě nesporný, tedy, že jde o dvouleté období od 20. 4. 2003 do podání žaloby, a soud je tak považoval za nesporné.

Dle § 9 z.č. 218/1926 Sb. o původcovském právu k literárním původcem díla jest, kdo jej vytvořil, původcem zpracování (§ 7) ten, z jehož činnosti vzešel osobitý ráz zpracování (zpracoval).

Dle § 29 odst. 1 z.č. 35/1965 Sb. autorské právo přechází na dědice, ustanovení tohoto zákona o autorovi platí, pokud nevyplývá z jejich povahy jinak, i pro jejich dědice.

Dle § 2 odst. 1, 3, 4, 6 a.z. předmětem práva autorského dílo, literární dílo a jiné dílo umělecké a dílo vědecké, které je jedinečným výsledkem tvůrčí činnosti autora a je vyjádřeno v jakémkoliv objektivně vnímatelné podobě, včetně podoby elektronické, trvale, nebo dočasně, bez ohledu na jeho rozsah, účel, nebo význam. Právo autorské se vztahuje na dílo dokončené, jeho jednotlivé vývojové fáze a části, včetně názvů, jmen a postav, pokud splňují podmínky odst. 1. Předmětem práva autorského je také dílo vzniklé tvůrčím zpracováním díla jiného, včetně překladu díla do jiného jazyka, tím není dotčeno právo autora zpracovaného, nebo přeloženého díla. Dílem podle tohoto zákona není zejména námět díla sám o sobě, denní zpráva nebo jiný údaj sám o sobě, myšlenka, postup, princip, metoda, objev, vědecká teorie, matematický a obdobný vzorec, statistický graf a podobný předmět sám o sobě.

Dle § 6 a.z. autorem díla je fyzická osoba, jejíž pravé jméno je obvyklým způsobem uvedeno na díle nebo je u díla uvedeno v rejstříku předmětů ochrany vedeném příslušným kolektivním správcem, není-li prokázán opak; to neplatí v případech, kdy je údaj v rozporu s jiným údajem takto uvedeným. Toto ustanovení se použije i tehdy, je-li toto jméno pseudonymem, pokud autorem přijatý pseudonym nevzbuzuje pochybnosti o autorově totožnosti.

Dle § 12 odst. 1 a.z. autor má právo své dílo užít v původní, nebo jiné zpracované, či jinak změněné podobě, samostatně, nebo v souboru a nebo ve spojení s jiným dílem, či prvky udělit jiné osobě smlouvou oprávnění k výkonu tohoto práva, jiná osoba může dílo užít bez udělení takového oprávnění, pouze v případech stanovených tímto zákonem.

Dle § 29 odst. 1 a.z. ve znění účinném v době podání žaloby omezení práva autorského jsou povolena jen ve zvláštních případech stanovených v tomto zákoně; nesmějí být vykládána způsobem, který by narušoval běžný výkon práv autorských a který by byl neospravedlnitelně na újmu oprávněným zájmům autora.

Dle § 39 a.z. ve znění účinném v době podání žaloby do práva autorského nezasahuje vlastník originálu nebo rozmnoženiny díla výtvarného nebo díla fotografického, který takové dílo vystavuje nebo k vystavení bezplatně poskytne, pokud takové užití autor při převodu vlastnictví k takovému originálu nebo takové rozmnoženině díla nevyloučil.

Dle § 27 a.z. majetková práva trvají, pokud není dále stanoveno jinak po dobu autorova života a 70 let po jeho smrti.

Dle § 40 odst. 1 písm. c), odst. 3 a.z. ve znění účinném v době podání žaloby, autor, do jehož práva bylo neoprávněně zasazeno, nebo jehož právu hrozí neoprávněný zásah, může se domáhat zejména sdělení údajů o původu neoprávněně zhotovené rozmnoženiny, či napodobeniny díla o způsobu a rozsahu jejího užití a o totožnosti osob, které se neoprávněně zhotovily, popř. neoprávněně rozšiřování účastní.

Právo na náhradu škody a na vydání bezdůvodného obohacení podle zvláštních předpisů zůstává nedotčeno; výše bezdůvodného obohacení, vzniklého na straně toho, kdo neoprávněně nakládal s dílem, aniž by k tomu získal potřebnou licenci, činí dvojnásobek odměny, která by byla za získání takové licence obvyklá v době neoprávněného nakládání s dílem.

Dle § 106 odst. 1 a.z. se tímto zákonem řídí právní vztahy, které vznikly ode dne nabytí jeho účinnosti. Právní vztahy vzniklé přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona a práva a povinnosti z nich vzniklé, jakož i práva z odpovědnosti za porušení smluv uzavřených přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona se řídí dosavadními předpisy.

Soud zhodnotil provedené důkazy, každý zvlášť a všechny ve vzájemné souvislosti, s ohledem na výše uvedené hmotné právní ustanovení a dospěl k závěru, že napadaným užitím soch Xxx ze strany žalovaného došlo k neoprávněnému zásahu do majetkových práv autorských k Dílu, tedy výtvarnému dílu J. H. vyjádřenému prostřednictvím sochy Xxx, která je známa z Xxx, xxx. Soud zhodnotil, že sochy užití žalovaným nejsou rozmnoženinou, kopií Díla, resp. přesněji řečeno jsou rozmnoženinou Díla avšak ve zpracování, přičemž soud toto zpracování vyhodnotil nikoli jako zcela otrocké, a připustil, že jde o zpracování částečně tvůrčí, které vychází ze soudobé představy (potažmo i podvědomí) o podobě Xxx, čímž ale zpracovává (a užívá) dílo jiného (J. H.). Tzv. nosné či charakteristické znaky ve svém propojení představují prvky s tzv. vnější autorskoprávní ochranou a jejich užití je užitím předmětu ochrany autorského zákona. Skutečnost, že výtvarná podoba určité literární či mýtické postavy se stane veřejností vnímána jako „ta pravá“ a v zásadě se tak fakticky objektivizuje, nelze vykládat na újmu ochrany autorských práv. V podobě soch vystavených žalovaným byly užity tzv. prvky díla s vnější ochranou Soud dospěl k závěru, že na užitím žalovaným, který byl zjevně vlastníkem vystavených soch, nelze aplikovat zákonnou licenci výstavní (§ 39 AZ), a to z důvodu, že vystavené rozmnoženiny jsou rozmnoženinami neoprávněnými a jejich podřazení pod zákonnou licenci by bylo v konkrétním případě zjevně nepřiměřeně dotčeny oprávněné zájmy autora, potažmo dědice (§ 29 odst. 1 AZ). Pokud jde o výši obvyklé odměny soud dospěl na základě provedených důkazů a s využitím úvahy dle § 136 o.s.ř. k závěru, že za lokálně omezené užití vystavením dvou soch Xxx po dobu dvou let a

rozmnožováním a rozšiřováním jejich fotografického zachycení formou pohlednic s tím, že pohlednice byly pořízeny (nikoli rozšířeny) v počtu 500 ks od každé figuríny, je obvyklá odměna 25.000,- Kč, vzal přitom v úvahu, že nejde pouze o kopie Díla, ale že jde o jejich zpracování, též vzal v úvahu, že socha vystavená v rámci expozice byla jednou z mnoha (150) vystavených exponátů. Soud též přihlédl k tomu, že standardně vlastník rozmnoženiny výtvarného díla může dílo vystavit, aniž by bylo povinen získávat od autora svolení a aniž by mu musel platit autorskou odměnu, a že je tedy obvyklá odměna za vystavení vlastněné rozmnoženiny je nulová, proto v posuzovaném případě posuzování obvyklé odměny při vystavení jedné sochy 2 roky a druhé půl roku a při pořízení 500 ks pohlednic, shledal tvrzenou odměnu 50.000,- Kč za nepřiměřeně vysokou a úvahou, na podkladě provedených důkazů, dospěl k částce 25.000,- Kč, což ve dvojnásobku činí 50.000,- Kč (§ 40 odst. 3 a.z.) . V tomto rozsahu shledal soud žalobu podanou po právu a žalovanému uložil žalobkyni tuto částku zaplatit, ve zbývajících částech 50.000,- Kč uplatněného nároku na vydání bezdůvodného obohacení žalobu zamítl.

Pokud jde o uplatněný nárok na poskytnutí informací, soud jej zamítl, neboť dopěl k závěru, že žalovaný v řízení požadované informace v rozsahu, v jaké mu byly známy, sdělil a žalobce se již tohoto nároku nemohl úspěšně domáhat.

Výrok o náhradě nákladů řízení je v souladu s ust. § 142 odst. 2 o.s.ř., protože každý z účastníků v řízení v zásadě uspěl stejnou měrou.

Výrok o náhradě nákladů státu, představovaných náklady na znalečné přiznané usnesením soudu ze dne 23. 4. 2010, č.j. 34C 61/2005-160 znaleckému ústavu Vysoké škole umělecko průmyslové ve výši 7.980,- Kč, je v souladu s ust. § 148 odst. 1 o.s.ř.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do patnácti dnů od doručení písemného vyhotovení k Vrchnímu soudu v Praze prostřednictvím soudu podepsaného.

V Praze dne 11. května 2010

JUDr. Martin **V a l e h r a c h**, v.r.
soudce

Za správnost vyhotovení: Ilona Jiranová